

ПАТРУЛЬНАЯ ТАЦЦЯНА ЗАСТУПАЕ НА ДЗЯЖУРСТВА

(Заканчэнне. Пачатак на 1-й стар.)

— У мяне характар такі баявы, як у таты, — тлумачыць Таццяна. — Напэўна, таму і марыла быць міліцыянерам.

Дарэчы, бацькі якраз і не вельмі адабраюць яе выбар. Перажываюць — як-ніяк дзяўчына, не хочацца ім, каб іх дачушка сутыкалася з не вельмі прыемным кантынгентам. Вось цяпер будзе бацькам падарунак. Возьмуць з раніцы сваю любімую газету «Звезда», а там і Таццяна — герой артыкула.

Пахудзец? Не праблема!

У міліцыю Таня прыйшла з «грамадзянкі». Скончыла БДТУ, атрымала прафесію інжынера, хіміка-тэхнолага. Выйшла на работу. Але не адчувала сябе на сваім месцы. Не давала спакою яе дзіцячая мара. Так у 24 гады звольнілася з работы і пайшла ў спецыяльны вучэбны цэнтр для міліцыі.

— Паверце, там падрыхтоўка, што трэба, — упэўнівае Таццяна. — Чатыры з паловай месяцы неверагоднай фізічнай і маральнай працы. Без такой падрыхтоўкі ў міліцыю не трапіць. Лёгка дакладна не было! Там знаходзішся цэлыя суткі — у краму не сядзіць, часу ўвогуле няма, ранні пад'ём і строгі рэжым. За той час у «вучэбцы» я скінула адзінаццаць з паловай кілаграмаў. Гэта ж мара многіх дзяўчат! Але не хвалюцца, кармілі нас добра — не галадалі. Проста нічога лішняга, фізічная падрыхтоўка і рэжым.

Ды і цяпер Таццяна наўрад ці правіцца. Яна пэшы патруль, а гэта каля сарака тысяч крокаў у дзень. Калі дзяўчына прыходзіць на змену, яна атрымлівае рабочы маршрут. Вось і сёння яна атрымала ўжо дзве карткі-маршруты. Чакаем яе напарніка, старшага сяржанта міліцыі роты ППСМ Вітала Грабка.

— Мы не маем права пакідаць маршрут, за выключэннем выпадкаў, калі нас выклікае аператыўна-дзяжурная служба на візіт, — расказвае Таццяна пра сваю работу. — Кожны з нас ведае небяспечныя месцы раёна, дзе найчасцей здараюцца злачынствы, і кватэры з рэпутацыяй «прытона». Мы ўжо ведаем, куды спяшацца, калі здараецца тэрміновы выклік.

Такія выклікі мне здаюцца небяспечнымі. Таццяна супакойвае: перад кожнай рабочай зменаю патрульныя праходзяць інструктаж, успамінаюць некаторыя баявыя прыёмы, атрымліваюць спецыяльныя сродкі: пісталет, міліцэйскую дубінку, рацыю, газавы балончык. Дарэчы, апошняю прыладу Таццяна больш за ўсё любіць.

— Часта маем справу з нецвярозымі людзьмі, якія, убачыўшы перад сабой міліцыянера-жанчыну, пачынаюць грубіць і «распускаць рукі», — гаворыць Таццяна. — Але пасля прымянення балончыка яны становяцца больш рахманья. На самай справе мы стараемся пазбегнуць прымянення любой фізічнай сілы, спрабуем дамаўляцца. На гэтай рабоце трэба заўсёды ўдасканалвацца ва ўменні знаходзіць патрэбныя словы, адчуваць настрой чалавека, каб пазбегнуць канфліктаў.

Першы шок

Да нашай размовы далучаецца Віталь, напарнік Таццяны. Ён задаволены сённяшнімі маршрутамі. Ёсць у міліцыянераў і няпростыя мясціны, напрыклад, Камароўка.

— Там з пачатку змены могуць сапсаваць настрой, — прызнаецца Ві-

таль. — У нашы абавязкі не ўваходзіць «ганяць» бабулек, якія гандлююць кропам, наша задача глядзець за парадкам, каб ніхто не распіваў алкагольныя напоі ў грамадскім месцы, каб не ўчынялі бойкі. Але бабулі гэтага не разумеюць. Могуць падысці ды абляяць нас. Мы стараемся іх супакойць, але настрой у такіх выпадках ужо сапсаваны.

Мы ідзём у напрамку плошчы Бангалор. Там два маршруты. Адзін спакойны, другі міма «праблемнага дома».

— Многія жыхары гэтага дома людзі пітушчыя, — тлумачыць Таццяна. — Таму міліцыя тут часты госць.

Жанчына ўспамінае свой першы выклік пасля «вучэбкі». Нічога асаблівага, звычайны рабочы момант: суседзі выклікалі на шум у кватэры, маўляў, сямейны скандал. Прыйшлі на адрас, без праблем зайшлі ў кватэру — дзверы адчыненыя. Здалося ўсё спакойна ў аднапакаёвай кватэры. У жылым пакоі сядзіць ужо не маляда жанчына — «бічоўка» («былы інтэлігентны чалавек» на міліцэйскім слэнгу, чалавек, на знешніх прыкметах якога відаць, што любіць выпіць). Яна глядзіць «Поле цудаў» па тэлевізары і чысціць моркву.

— Пытаемся ў яе, маўляў, што здарылася, — успамінае Таццяна. — А яна адказвае, што нічога страшнага, пасварыліся з дачкой ды і ўсё, яна на кухні — там з ёй і пагаворыце. Мы з напарнікам заходзім на кухню, а гэта і не кухня, а быццам бы маленькі пакойчык. Стаіць ложка, на якой спружынны матрац, а спружыны гэтыя ўжо бачныя, «выйшлі» і прабілі тканіну. На ложку ляжыць дзяўчына, стогне і нешта там мармыча. Матрац у крыві. Мы кінуліся да яе аказваць дапамогу. Выклікалі «хуткую» і падмацаванне. Адразу было зразумела, хто гэта зрабіў. Дапамагаць было страшна, мы ж не ведалі, чым дзяўчына хварэе. У нас, канешне, ёсць спецыяльныя пальчаткі, у якіх мы працуем у такіх выпадках. Мы рабілі ўсё як трэба. Побач круцілася яшчэ маці, якая зразумела, што яна цяпер наўрад ці дагледзіць сваю любімую перадачу. Я была ў шоку тады ад здарэння. Скончылася гісторыя тым, што агрэйную маці пасадзілі, яе дачку ўдалося выратаваць.

На варце парадку

Раптам Таццяна спыняецца і заходзіць на абгароджаную пляцоўку для смеццевых кантэйнераў.

— Ну і добра, — выдыхае яна з палёгкай. — Тут звычайна спіць п'яны мужчына. Заўсёды вітаюся з ім. Ведае, што зараз мая змена.

Падыходзім да праблемнага дома, і я бачу, як людзі, якія сядзелі на

лаўцы аднаго з пад'ездаў, хуценька рэціруюцца. Наблізіўшыся, мы бачым пустую лаўку і за шклом пад'ездных акенцаў сілуэты ўцекачоў. Таццяна і Віталь шчыра смяюцца.

— Глядзіце, як дзеці малыя пахаваліся, — заўважае Таццяна.

Увогуле, людзі, якія маюць залежнасці і судзімасці, нібыта скурай адчуваюць набліжэнне міліцыі. Бывае, канешне, што яны нават разам смяюцца, але скрозь слёзы. Так аднойчы ўбачыла Таццяна падазроную жанчыну здалёк, якая ўжо не раз пападалася на крадзяжы. Яна нешта цягнула ў торбе. Згледзеўшы праваахоўнікаў, імгненна падкінула цяжкую торбу ўверх і пабегла. Але раптам не ўпісалася ў паварот і ўпала ў кусты, з якіх самастойна ўжо не змагла выбрацца. І вось падыходзяць Таццяна з напарнікам да кустоў, а там сядзіць гора-зладзейка і так шчыра смяецца... Паласяся, што ўжо зробіш.

Спыняемся каля іншага пад'езда, бачым мужчыну, які стараецца падняцца з лаўкі, але ногі яго не слухаюцца. Патрульныя дапамагаюць і даводзяць да дзвярэй. Заходзім, а там яшчэ двое. Трымаюцца адзін за аднаго.

— Ну, і як гэта разумець? — абурана пытаецца ў іх Таццяна.

— Ттттаняааа! — адказвае адзін з іх. — Мы ўжо дадому.

— Ну, ты ж толькі прыехаў з выцвярэнніка, — гаворыць патрульная. — Што гэта такое! Ты ж на нагах не стаіш. Закусвайце хаця б!

— Таняня — 28 гтгадоў! — адказвае мужчына. — Табе 28! І я цябе ўжо запомніў! Больш не буду, зараз сыходжу...

Пачынае спускацца па лесвіцы ўніз.

— Ды не туды, — гаворыць Таццяна. — Наверх ідзі. Ты там жывеш.

Мужчыны ідуць наверх. Мы выходзім з пад'езда.

— Няўжо гэта прыемна, калі цябе ведае кожны выпівоха на раёне? — пытаюся ў Таццяны.

— Ну, што зробіш. Работа такая, — адказвае дзяўчына. — Але мяне ведаюць не толькі алкаголікі. Яшчэ мяне ведаюць бацькі, якім дапамагала знайсці іх малых, што згубіліся ў горадзе. Ведаюць мяне дарослыя, якім я прыводзіла іх пажылых хворых бацькоў дадому. Ведаюць мяне і людзі, якім стала дрэнна на вуліцы, і мы своечасова аказалі дапамогу. Разумеюць, я адчуваю сябе на сваім месцы. Мне падабаецца, калі людзі побач са мной адчуваюць сябе ў бяспецы.

Я развітаюся з міліцыянерамі і гляджу, як яны бадзёра ідуць далей, па маршруце. Падумалася, што і сапраўды Таццяна шчаслівая. Яна знайшла сваё прызвание.

Наталля ТАЛІВІНСКАЯ.

Ну і ну!

АЎТАЖАРСЦІ ПА-ЗА ЎЗРОСТАМ

62-гадовая сужыцелька пасля сваркі падрапала аўто 49-гадовага мінчаніна.

У аператыўна-дзяжурную службу Партызанскага РУУС сталіцы паступіла паведамленне аб пашкоджанні аўтамабіля Nissan Almera. На месцы здарэння міліцыянеры ўстанавілі, што машына належыць 49-гадоваму жыхару сталіцы.

У ходзе апытання ўладальніка аўто стала вядома, што свой транспартны сродак мужчына прыпаркаваў каля месца работы па вуліцы Аннаева і, калі рабочы дзень падышоў да канца, выявіў пашкоджанні на ім.

Далей супрацоўнікі аддзела крымінальнага вышуку высветлілі, што аўтамабіль пашкодзіла былая 62-гадовая сужыцелька заяўніка. Жанчына растлумачыла, што напярэдадні пасварылася з каханым. Яна ведала, дзе працуе мужчына, і прыехала да яго на работу. Убачыўшы аўтамабіль, вырашыла адпомсціць і нанесла драпіны на капот і дзверы. Пасля гэтага з'ехала да маці ў Жодзіна, паведамлі ў ГУУС Мінгарвыканкама.

Паводле ацэнкі экспертаў, агульная сума шкоды склала 1600 рублёў. Вядома, што раней жанчына да крымінальнай адказнасці не прыцягвалася.

ЗАТРЫМАЛІ МАЦЁРЫХ БРАКАНЬЕРАЎ

А зброю — абрэз «выдаў»... дамашні казёл

Дваіх аршанцаў, якія лавілі рыбу сеткамі на Дняпры, затрымалі дзяржінспектары ў Дубровенскім раёне. Сістэмныя браканьеры некаторы час таму трапілі ў распрацоўку Віцебскай абласной інспекцыі аховы жывёльнага і расліннага свету. За мясцовасцю, дзе яны могуць рыбачыць, вялі назіранне. Падчас чарговай незаконнай вылазкі іх узялі з доказамі злачынства.

Месца для «рыбалкі» парушальнікі выбралі ціхае, без людзей — трансгранічны ўчастак Дняпра каля вёскі Барствінава. Тут проста па рацэ праходзіць мяжа з Расіяй. «Прафесійны» падыход адчуваўся ва ўсім: на беразе рыбацкі-нелегалы збудавалі ўласны домік, выкарыстоўвалі лодку з матарам і асаблівыя прылады лоўлі. Канфіскаваная ў іх 90-метровая сетка — не танная «кітайка», а эксклюзіўны выраб, па-майстэрску сплечены з трывалай капронавай ніткі, паведамлі ў Дзяржінспекцыі. З дапамогай яе браканьеры вылавілі 14 кілаграмаў рыбы, гэтага аказалася дастаткова, каб парушэнне набыло крымінальны характар.

Адзін з затрыманых у далёкім мінулым сам працаваў у органах прыродааховы, іншы — дыпламаваны юрыст, тым не менш ён аказаў непадпарадкаванне дзяржінспектару, выкінуў частку ўлову і паспрабаваў збегчы ўплаў, чым толькі пагоршыў сваё становішча.

Пасля таго як была заведзена крымінальная справа і праведзены выобыс двух дамоў у вёсцы Барствінава, стала ясна: зараблялі браканьеры не толькі сеткамі. Праваахоўнікі выявілі электравуду і тры комплекты абсталявання для электралавальных прылад, а таксама абрэз паляўнічай стрэльбы, зараджаны двума патронамі. Знайсці схаваную зброю дапамог хатні гадаванец — казёл, які выкаціў з зацішнага месца пластыкавую бочку, у якой ляжаў абрэз. У дадатак да ўсяго ў дамах і гаспадарчых пабудовах знайшлі яшчэ 28 рыбацкіх сетак.

Рыбакоў-нелегалаў заключылі пад варту, яны прызналі факт незаконнага рыбацтва і ўжо пакрылі 2,6 тысячы рублёў. Прызначана экспертыза па зброі, яе мадыфікацыя — таксама нагода для крымінальнага пераследу.

СЯМЕЙНАЯ ПАРА АБРАБАВАЛА ДЫСКАЎНТАР

Удзень па тэлефоне «102» у дзяжурную службу УУС аблвыканкама звярнулася прадавец крамы «Востраў чысціні», які знаходзіцца на Маскоўскім праспекце ў Віцебску. Яна паведаміла, што пяць хвілін таму невядомай злачынцы выкралі з гандлёвага аб'екта прадметы асабістай гігіены.

Як устанавілі аператыўнікі, у краму зайшла парачка. Пакуль мужчына чакаў сваю спадарожніцу каля ўваходу, жанчына рушыла ўнутр памяшкання. Там яна пачала аглядаць тавар і сёе-тое класці сабе ў пакет. Іншую частку прадукцыі дама стала хаваць пад адзеннем. Ахоўнік заўважыў гэта і прапанаваў ёй выкласці скрадзеныя прадметы. Зладзейка пераклала ўсё ў пакет і стала рухацца да выхаду. Калі ахоўнік паспрабаваў яе спыніць, кампаньён жанчыны схпіў яго і ўтрымліваў, пакуль тая не збегла з месца здарэння. Пасля гэтага мужчына таксама рэціраваўся.

Супрацоўнікі міліцыі па гарачых слядах затрымалі рабаўнікоў. Як паведамляе аддзяленне інфармацыі і грамадскіх сувязяў УУС Віцебскага аблвыканкама, аказалася, што злачынства здзейснілі непрацуючыя муж і жонка 1979 і 1964 гадоў нараджэння. Парачка была затрыманая, выкрадзена з крамы — канфіскавана. У дачыненні да іх заведзена крымінальная справа за рабаванне.

Сяргей РАСОЛЬКА.